

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14CoCsp/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219201459
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8219201459.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolňakovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne: U. B., O.. XX.X.XXXX, V. T. X, XXX XX V., zastúpenej: JUDr. Ivan Savčák, advokát so sídlom Partizánska 45, 085 01 Bardejov, proti žalovanému: Silverside, a.s., so sídlom Plynárenská 7/B, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 052 560, zastúpenému: VIVID LEGAL, s.r.o., Plynárenská 7/A, 821 09 Bratislava, IČO: 36 807 915, o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 17.marca 2021, č. k. 1Csp/46/2019-236, zhodou hlasov členov senátu, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 1Csp/46/2019-236 zo dňa 17.3.2021 rozhodol, cit.:

„I. Súd u r č u j e, že dohoda o zrážkach zo mzdy č. 993656835 zo dňa 27.9.2017, uzavretá v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 993656835 uzavretou medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom zo dňa 27.9.2017 je neplatná.

II. Súd u r č u j e, že úver poskytnutý žalobkyňi zo strany žalovaného na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 993656835 zo dňa 27.9.2017 je bezúročný a bez poplatkov.

III. Návrh žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia nariadeného tunajším súdom uznesením opatrenie č.k. 8Csp/75/2019-33 zo dňa 1.8.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co/112/2019-174 zo dňa 29.10.2019 z a m i e t a .

IV. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konania končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia vo veci sp. zn. 8Csp/75/2019 v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konania končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil skutkový stav tak, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 27.9.2017 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 993656835. Žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 5.000,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala uhradiť 60-imi mesačnými splátkami po 130,19 eur. Splatnosť jednotlivých splátok bola dohodnutá k 23. dňu v mesiaci, pričom dátumom splatnosti prvej pravidelnej splátky bol 23.11.2017 a termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského

úveru bol deň 23.10.2022. Žalobkyňa sa zaviazala uhradiť žalovanému celkovú sumu 7.811,40 eur. V zmysle zmluvných podmienok bola dohodnutá úroková sadzba 19,18 % ročne, RPMN 20,24 %, priemerná RPMN 13,74 %, odplata 19,18 % a úroková sadzba pre prípad omeškania 5 % ročne. V čl. XIV predmetnej zmluvy je uvedený splátkový kalendár. V štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ktoré žalobkyňa podpísala dňa 27.9.2017, sú uvedené údaje o hlavných vlastnostiach spotrebiteľského úveru a nákladov spojených so spotrebiteľským úverom podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 27.9.2017. Údaje z predmetnej zmluvy sú taktiež vpísané do políček v Informácii o RPMN zo dňa 27.9.2017. V rovnaký deň ako zmluvné strany uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, uzatvorili aj dohodu o zrážkach zo mzdy, v zmysle ktorej si dlžník celú dohodu prečítal a má záujem ju uzavrieť s tým, aby z jeho mzdy boli vykonávané zrážky v dohodnutej čiastke a následne aby boli priamo poukazované na účet veriteľa. Z článku II. bod 1. predmetnej Dohody je zrejmé, že veriteľ má voči dlžníkovi pohľadávku na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 993656835 vo výške 7.811,40 eur. Z čl. II. bod 3. dohody vyplýva, že zamestnávateľ dlžníka alebo platiteľa iného príjmu vykoná po jej predložení mesačné zrážky zo mzdy dlžníka v dohodnutej výške 130,19 eur, vždy v riadnom výplatnom termíne dlžníka a odvádza ich v prospech veriteľa na jeho bankový účet, pričom podľa bodu 4. tohto článku zrážky zo mzdy dlžníka budú vykonávané zamestnávateľom do doby, kým nedôjde k uhradeniu pohľadávky veriteľa v celom rozsahu. V čl. III. bod 7. predmetnej dohody je uvedené, že dlžník má zákonnú možnosť odmietnuť uzavretie tejto dohody tým, že ju nepodpíše. Žalovaný žiadosťou o vykonávanie zrážok zo mzdy zo dňa 17.4.2019 požiadal zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok zo mzdy, a to na základe dohody o zrážkach zo mzdy č. 993656835 zo dňa 27.9.2017 a skutočnosti, že k 17.4.2019 nedošlo zo strany dlžníka k úhrade predpísanej mesačnej splátky. Na základe uvedeného žiadal, aby zamestnávateľ žalobkyne vykonal v najbližšom výplatnom termíne zrážku vo výške 160,38 eur a zároveň aj ďalšie zrážky vo výške 130,19 eur v ďalších výplatných termínoch do úplného splatenia pohľadávky alebo do doby oznámenia veriteľa o pozastavení alebo ukončení vykonávania zrážok zo mzdy. Uznesením Okresného súdu Bardejov č.k. 8Csp/75/2019-33 z 1.8.2019 bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy č. 993656835 zo dňa 27.9.2017, a zároveň povinnosť zdržať sa použitia tejto dohody bola uložená aj zamestnávateľovi žalobkyne. V predmetnom uznesení súd taktiež uložil povinnosť žalobkyne podať na súd žalobu vo veci samej a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 6Co/112/2019-174 zo dňa 29.10.2019 uznesenie Okresného súdu Bardejov č.k. 8Csp/75/2019-33 z 1.8.2019 ako vecne správne potvrdil.

3. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 3 ods. 3, ods. 5, § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), g) a i), § 19 ods. 1 a 2, § 7 ods. 1 a 2, § 7 ods. 20, ods. 27, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. b), ods. 2 a 4 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, ods. 5, § 37 ods. 1, § 39, § 54 ods. 1 a 2, § 551 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou a žalovaným ako dodávateľom bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere dňa 27.9.2017, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi spotrebiteľský úver. Súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorenú dňa 27.9.2017 s poukazom na povahu účastníkov zmluvy a spôsob uzavretia zmluvy ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v §§ 52 - 54 Občianskeho zákonníka. Následne súd konštatoval, že základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že tieto nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Súd prvej inštancie vyhodnotil dohodu o zrážkach zo mzdy, uzatvorenú medzi stranami sporu, ako neprijateľné zmluvné ustanovenie, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky. Konštatoval, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva, teda samotná výška pohľadávky môže mať síce oporu v zmluve ale pri spotrebiteľskej zmluve, ktorej zmluvné podmienky neboli predmetom posúdenia súdom alebo inej objektívnej inštitúcie, je relevantné ex offo súdne preskúmanie práve z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/5/2018 zo dňa 5.3.2019, v ktorom bolo konštatované, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok újného práva, a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na uvedené existuje nebezpečenstvo, že sa v procese zrážok zo mzdy na základe dohody zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej ochrany,

preto aplikovanie tak významného zabezpečovacieho inštitútu, akým je dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorý dodávateľovi umožňuje svojvoľne nadiktovať výšku pohľadávky za účelom mimosúdnej exekúcie majetku spotrebiteľa vo formulárovej zmluve bez prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok, musí byť predmetom súdneho prieskumu. Z prejednávanej dohody o zrážkach zo mzdy vyplýva, že táto slúžila na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere s tým, že žalobkyňa ako slabšia strana v takomto zmluvnom vzťahu ho jednak nemohla ovplyvniť (inštitút zabezpečenia úveru si zvolil žalovaný) a nemohla tiež ovplyvniť obsah dohody o zrážkach zo mzdy, čo vyplynulo aj z jej výsluchu. Čo sa týka možnosti odmietnuť podpísať predmetnú dohodu, súd uviedol, že z výsluchu žalobkyne je zrejmé, že táto nebola poučená o tom, že takúto dohodu podpisuje, išlo jej len o to, aby získala úver. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na to, že samotný žalovaný predložil do konania obsahovo totožné zmluvy o spotrebiteľských úveroch a dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré uzavrel s inými spotrebiteľmi a ktoré sa od prípadu žalobkyne odlišovali len v mene spotrebiteľa a v otázke výšky úveru a s tým spojenými podmienkami poskytnutia úveru. Na základe uvedeného mal súd za preukázané, že sa jedná o typizovanú formulárovú zmluvu, ktorá sleduje jednoznačný prospech dodávateľa a do nevýhodnejšieho svetla stavia spotrebiteľa, ktorý ak chce získať úver, zmluvné podmienky prijme. Dohoda o zrážkach zo mzdy sa tak stáva rutinnou súčasťou zmluvných dojednaní bez toho, aby spotrebiteľ mohol obsah týchto dojednaní ovplyvniť. V tejto súvislosti súd poukázal aj na skutočnosť, že dohoda o zrážkach bola uzatvorená v rovnaký deň ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, čo možno považovať za okamih nízkej bdelosti spotrebiteľa, ktorý prakticky a vecne nevyhodnocuje riziká dojednaní, ktorým sa „upísal“. Súd prvej inštancie taktiež konštatoval, že predmetnú dohodu o zrážkach zo mzdy nemožno považovať za určitú vo vzťahu k ustáleniu zabezpečenej pohľadávky, nakoľko táto má zabezpečovať aj pohľadávky, ktoré vzniknú v budúcnosti, teda z dohody nevyplýva o aký rozsah zabezpečenej pohľadávky sa jedná. Vzhľadom na uvedené mal za to, že predmetná dohoda je neplatná ako neurčitý právny úkon podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/2/2020 zo dňa 8.7.2020. Súd vyslovil, že samotná výška pohľadávky, ktorú mal zamestnávateľ zrážať zo mzdy žalobkyne závisela výlučne od subjektívnej úvahy dodávateľa, pričom podľa názoru súdu táto výška dlhu uvedená žalovaným v dohode nezodpovedala tomu, na čo má žalovaný nárok, keďže súd vyhodnotil žalovaným poskytnutý úver žalobkyne za bezúročný a bezpoplatkový, teda žalovanému vznikol nárok len na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutým úverom a prijatými platbami. Na základe uvedeného súd určil neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy s poukazom na § 37 ods. 1 a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

4. Vo vzťahu k poukazu žalovaného na iné súdne rozhodnutia, súd prvej inštancie konštatoval, že ustanovenie § 193 CSP upravuje rozhodnutia, ktorými je viazaný, pričom žalovaným predložené rozhodnutia takými nie sú. Zároveň však rozhodol, že v súlade s princípom právnej istoty rozhodol v súlade s rozhodovacou činnosťou Krajského súdu v Prešove, ktorá v drvivej väčšine prípadov posudzuje dohodu o zrážkach zo mzdy v spotrebiteľských veciach ako neprijateľnú zmluvnú podmienku (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/2/2020, 8Co/5/2019, 18Co/128/2019, 20Co/42/2018, 7Co/148/2018, 9Co/79/2016).

5. Čo sa týka bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalovaným poskytnutého úveru, súd prvej inštancie konštatoval, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda zmluva neobsahuje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Uvedený údaj predstavuje jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN, a to v súlade s § 19 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove napr. sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.5.2017, sp. zn. 3Co/124/2016 zo dňa 3.11.2016, sp. zn. 3Co/7/2017 zo dňa 6.4.2017, sp. zn. 10Co/50/2017 zo dňa 10.4.2018. Čo sa týka námietky žalovaného, že tieto údaje sú obsiahnuté v európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere a v informácii o RPMN, ktoré žalobkyňa prevzala dňa 27.9.2017, súd k tejto námietke uviedol, že predmetné listiny nie sú kompaktnou súčasťou zmluvy, ale informácie v nich obsiahnuté sa nachádzajú na samostatnom tlačive, čo odporuje zneniu Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý jednoznačne stanovuje, že uvedenie všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN má obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

6. Súd prvej inštancie taktiež vyslovil, že žalovaný nespĺnil riadne povinnosť, ktorú mu ukladá § 7 citovaného zákona, pretože okrem potvrdenia o príjme žalobkyne nebolo preukázané zo strany žalovaného ďalšie zisťovanie pomerov žalobkyne, ktoré by mali význam pre posúdenie jej bonity (napr. náklady na základné životné potreby, počet vyživovacích osôb - okrem predloženého súdneho rozhodnutia vo veci sp. zn. XP/XXX/XXXX, príp. iné dlhy), ani to, či získané informácie žalovaný posudzoval v kontexte životného minima stanoveného osobitným predpisom. Na základe uvedených skutočností, mal súd za to, že žalovaný sa pri skúmaní schopnosti žalobkyne splácať úver dopustil hrubého porušenia povinnosti. Na základe vyššie uvedeného súd vyhodnotil úver poskytnutý na základe zmluvy zo dňa 27.9.2017 za bezúročný a bez poplatkov aj s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) a § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na uvedené závery, súd vyslovil, že je právne bezvýznamné zaoberať sa prípadnými ďalšími nedostatkami v zmluve.

7. Čo sa týka návrhu žalovaného na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia sp. zn. 8Csp/75/2019 zo dňa 1.8.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co/112/2019-174 zo dňa 29.10.2019, súd prvej inštancie predmetný návrh žalovaného zamietol, pretože opačný postup by bol v rozpore s účelom, ktorý nariadené neodkladné opatrenie sleduje. Uviedol, že zrušením nariadeného neodkladného opatrenia by sa pre žalovaného odkryl priestor dohodu o zrážkach zo mzdy aj ďalej používať, pričom doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté vo veci samej. Taktiež poukázal na ustanovenie § 333 CSP, v zmysle ktorého neodkladné opatrenie zanikne uplynutím času, na ktoré bolo nariadené.

8. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 odsek 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal súd úspešnej žalobkyne voči neúspešnému žalovanému. V plnom rozsahu priznal žalobkyne aj nárok na náhradu trov konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vo veci sp. zn. 8Csp/75/2019, keďže aj v tomto konaní mala oproti žalovanému plný úspech.

9. V zákonom stanovenej lehote podal voči všetkým výrokom napadnutého rozsudku odvolanie žalovaný namietajúc nesprávny procesný postup, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Porušenie práva na spravodlivý proces videl žalobca v arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v porušení princípu právnej istoty, v odňatí možnosti žalovaného efektívne konať pred súdom prvej inštancie a v porušení princípu rovnosti zbraní a v rozhodnutí nad rámec zákona a kompetencii súdu. Žalovaný arbitrárnosť odôvodnenia videl v tom, že súd síce konštatoval, že dohoda o zrážkach zo mzdy nie je individuálne dojednaná a zabezpečuje pohľadávku v neurčitej, neohraničenej výške, a preto je podľa § 37 ods. 1 OZ neplatná, avšak žalovanému nie je zrejmé ako dospel k záveru, že dohoda je neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Má za to, že skutkové zistenia, že sa jedná o typizovanú formulárovú zmluvu, uzatváranú s cieľom získať úver, nezakladá bez ďalšieho možnosť pre súd aplikovať ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalovaného skutkový stav, ako ho zistil súd prvej inštancie, nedáva podklad pre aplikáciu uvedeného ustanovenia. Žalovanému z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, či súd prvej inštancie vyhodnotil dohodu o zrážkach zo mzdy za neplatnú pre rozpor so zákonom alebo pre rozpor s dobrými mravmi, preto napadnuté rozhodnutie považuje za výsledok sudcovskej svojvôle a výsledok aplikácie subjektívnych dojmov, pocitov a nie ako výsledok riadnej aplikácie právnych predpisov na riadne zistený skutkový stav. Konštatuje, že úvahy súdu sú vzájomne nesúladne a navzájom si odporujúce, keďže súd na jednej strane judikoval, že zmluva je platným právnym úkonom a na druhej strane zabezpečovací prostriedok, ktorý zabezpečuje pohľadávku z platnej zmluvy, vyhlásil súd prvej inštancie za neplatný. Vo vzťahu k porušeniu princípu právnej istoty žalovaný uviedol, že poukázal na rozhodnutia v druho- rovnakej veci, kde súdy rozhodli protichodným spôsobom, pričom súd prvej inštancie sa s touto judikatúrou nevysporiadal. Žalovaný konštatoval, že v prípade, ak existuje právoplatná judikatúra krajských súdov SR o tom, že jeho zmluvná dokumentácia je v súlade s právnymi predpismi a neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, napadnuté rozhodnutie nie je v súlade s princípom právnej istoty. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie sa podľa názoru žalovaného nedostatočne vysporiadal s jeho argumentáciou, mal za to, že týmto postupom súdu došlo aj k odňatí možnosti efektívne konať pred súdom a porušeniu princípu rovnosti zbraní. Prekročenie kompetencií videl žalovaný v tom, že súd vyhlásil dohodu o zrážkach zo mzdy za neplatnú, keďže podľa jeho názoru neexistujú k uvedenému záveru žiadne predpoklady ako hmotného tak ani procesného práva. Porušenie rovnosti zbraní v neprospech žalovaného zas videl v tom, že súd neposkytol obom stranám rovnaké príležitosti na uplatnenie ich práv a bezmyšlienkovite sa priklonil na stranu žalobcu ako spotrebiteľa. S prihliadnutím na uvedené mal žalovaný za to, že jeho právo na spravodlivé súdne konania a právo

na súdnu ochranu boli porušené, a to porušením práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a na dodržiavanie princípu právnej istoty. Čo sa týka námietky nesprávnych skutkových zistení, žalovaný za nesprávne zistenia označil závery súdy uvedené v bode 71 a 76 odôvodnenia, t.j. o rozsahu zabezpečenej pohľadávky a nesplnení povinnosti žalovaného upravenej v § 7 ods. 27 citovaného zákona. Žalovaný mal za to, že rozsah zabezpečeného záväzku je jasne, zrozumiteľne a určito vyčíslený v čl. II bod. 1 dohody a zároveň v bode II bod 3. predmetnej dohody je jasne určená výška zrážky zo mzdy, ktorá je totožná s mesačnou výškou splátky dohodnutou v zmluve o úvere. Žalovaný namietal aj závery súdu o tom, že výška zabezpečenej pohľadávky je založená na subjektívnej predstave žalovaného, nakoľko zmluva o úvere presne vymedzuje spôsob výpočtu omeškanej pohľadávky (ust. článku II. bod 8., 9. a článku IX. zmluvy), dohoda vymedzuje mechanizmy jednak výpočtu pohľadávky, ktorá sa má uspokojiť prostredníctvom zrážok zo mzdy a jednak obmedzujú žalovaného v rozsahu vymáhania dlžnej sumy (maximálna výška pohľadávky upravená v čl. II. bod 1. dohody, doba zrážania je upravená len do doby, kým nedôjde k splneniu dlžnej pohľadávky (článok II. bod 4. dohody) a povinnosť žalovaného oznámiť zamestnávateľovi žalobkyne, že došlo k uhradeniu pohľadávky) a zároveň žalovaný pred začatím zrážok zo mzdy žalobkyne informoval zamestnávateľa žalobkyne o výške jej aktuálneho dlhu, a to aj s presným výpočtom výšky tohto dlhu podľa zmluvy. Žalovaný taktiež poukázal na ustanovenie čl. I dohody, v zmysle ktorého bolo uzatvorenie dohody dobrovoľné s tým, že žalobkyňa ju mohla odmietnuť podpísať a podpísaním tejto dohody nebolo podmienené poskytnutie úveru. Žalovaný taktiež uviedol, že obsah dohody kopíruje ustanovenia Občianskeho zákonníka a zároveň táto dohoda spĺňa kritériá, ktoré na jej formu a obsah kladie § 5a ods. 1 písm. a) Zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný v odvolaní taktiež zotrval na svojich tvrdeniach ohľadom nemožnosti zakázania výkonu zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy, keďže v časti pohľadávky, ktorá nie je dotknutá neprijateľnosťou zmluvnej podmienky, tieto zakázať nemôže. Vo vzťahu k nesplneniu zákonnej povinnosti žalovaného podľa § 7 ods. 27 zákona č. 129/2010 Z. z., uviedol, že už v odpovedi na výzvu súdu zo dňa 21.9.2020 poukázal na potvrdenie o príjme žalobkyne zo dňa 19.7.2017, z ktorého vyplýva jej priemerný čistý mesačný príjem za posledných 6 kalendárnych mesiacov, za posledné 3 kalendárne mesiace a za posledný kalendárny mesiac (pred 19.7.2017) a tento dokument je nevyhnutné hodnotiť ako preverenie informácie o príjme žalobkyne z nezávislého zdroja. Vzhľadom na uvedené mal žalovaný za to, že súd prvej inštancie svojim konaním a prostredníctvom dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tieto skutkové zistenia vykonal v rozpore s objektívnou pravdou. Nesprávne právne posúdenie veci videl žalovaný v tom, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom ohľadom neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá bola podľa názoru žalovaného v súlade s právnymi predpismi. Opačný záver súdu je v rozpore s dlhodobou ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá poukazuje na to, že všeobecné súdy majú v súdnom konaní postupovať tak, aby svoje rozhodnutie založili na preferencii výkladu právneho úkonu v prospech jeho platnosti a nie neplatnosti. Za nesprávne právne posúdenie označil žalovaný aj záver súdu o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti, keďže žalovaný neporušil povinnosť s vynaložením odbornej starostlivosti posúdiť schopnosť žalobkyne ako spotrebiteľky splácať úver, a to s ohľadom na získané informácie o nej. Uviedol, že v súdnom konaní jednoznačne preukázal, že postupoval plne v súlade so všetkými príslušnými právnymi predpismi, a teda, že posúdenie schopnosti žalobkyne splácať úver bolo žalovaným uskutočnené s odbornou starostlivosťou. Taktiež mal za to, že zmluva obsahuje všetky základné náležitosti, keďže z článku V. zmluvy vyplýva, že RPMN je vypočítaná podľa vzorca, ktorý tvorí prílohu č. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy. Žalobkyňa podľa názoru žalovaného bola objektívne informovaná o spôsobe výpočtu RPMN ako aj o výške a hodnote RPMN, pričom je právne irelevantné, že dokumenty Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov, nie sú pevne spojené s telom hlavnej zmluvy. Žalovaný na základe vyššie uvedených skutočností mal za to, že súd prvej inštancie predmetnú vec nesprávne ako skutkovo, tak aj právne posúdil, keďže došiel k záverom, v ktorých chýba logika veci, a na tieto svoje závery následne nesprávne aplikoval právne normy. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyne v plnom rozsahu a zároveň zruší neodkladné opatrenie sp.zn. 8Csp/75/2019 zo dňa 1.8.2019, resp. zruší napadnuté rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 13.5.2021 uviedla, že sa v plnej miere stotožňuje s obsahovým znením napadnutého rozhodnutia a považuje ho za vecne správne. Uviedla, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne vyčerpávajúco odôvodnil, vysporiadal sa so všetkými zásadnými skutočnosťami a argumentmi strán sporu a vec správne vyhodnotil. Taktiež uviedla, že nesúhlasí s právnou

argumentáciou žalovaného. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd, príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a napadnutý rozsudok ako vecne správny je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. Žalovaný podal odvolanie voči všetkým výrokom napadnutého rozhodnutia, teda voči výroku, ktorým bola určená dohoda o zrážkach zo mzdy č. 993656835 zo dňa 27.9.2017 za neplatnú, voči výroku, ktorým bol úver, poskytnutý žalobkyni zo strany žalovaného na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 993656835 zo dňa 27.9.2017, vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov, voči výroku, ktorým bol návrh žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia nariadeného Okresným súdom Bardejov č.k. 8Csp/75/219-33 zo dňa 1.8.2019 zamietnutý, ako aj voči výrokom o náhrade trov konania. Ako odvolacie námietky označil porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania mu predchádzajúceho konštatuje, že nezistil žiaden zo žalovaným namietaných odvolacích dôvodov.

13. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a len na doplnenie konštatuje:

14. Čo sa týka určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy č. 993656835 zo dňa 27.9.2017 odvolací súd poukazuje na to, že z jeho úradnej činnosti je mu známe, že formulárové dohody o zrážkach zo mzdy k jednotlivým úverovým zmluvám žalovaného boli vyhodnotené ako neprijateľné zmluvné podmienky a v tejto súvislosti vyhlásené za neplatné už vo viacerých súdnych rozhodnutiach ako napr. rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5Csp/99/2018-319 zo dňa 10.10.2019, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 9CoCsp/23/2020-389 zo dňa 29.4.2021, výrok I. rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 6C/54/2018-174 zo dňa 30.9.2019, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/2/2020-216 zo dňa 8.7.2020, výrok II. rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11Csp/141/2018-258 zo dňa 12.2.2020, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 19CoCsp/45/2020-313 z 13.5.2021. Odvolací súd konštatuje, že na základe odvolacích argumentov žalovaného nevzhladol dôvody na odklonenie sa od rozhodovacej činnosti tunajšieho odvolacieho súdu v obdobných veciach ako je preskúmaný spor. Podobné závery vo vzťahu k určeniu neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy plynú i z rozhodnutí iných odvolacích súdov v SR. Len príkladmo možno uviesť napr. rozsudok KS v Banskej Bystrici 16Co/121/2019 z 11.6.2020, KS v Nitre 12Co/46/2020 z 21.4.2020, KS v Trnave 9Co/221/2019 z 31.3.2020.

15. Odvolací súd sa stotožnil s vysloveným záverom súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že medzi stranami sporu došlo na základe uzatvorenia úverovej zmluvy č. 993656835 zo dňa 27.9.2017 k vzniku spotrebiteľského vzťahu, nakoľko žalovaný ako dodávateľ v rámci jeho podnikateľskej činnosti poskytol žalobkyni ako spotrebiteľke, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, úver, preto bolo nevyhnutné na predmetný vzťah aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Splácanie úveru žalovaný zabezpečil uzatvorením Dohody o zrážkach zo mzdy č. 993656835 zo dňa 27.9.2017, pričom táto dohoda mala formulárovú podobu, ktorej obsah žalobkyňa nemohla ovplyvniť a z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že nebola individuálne dojednaná, ale žalovanej bola predložená na podpis bez toho, aby jej boli preukázateľne vysvetlené následky spojené s uzatvorením predmetnej dohody. Poukazujúc na ustanovenie § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka je nevyhnutné potvrdiť správnosť záveru súdu prvej inštancie o tom, že nedošlo k individuálnemu dojednaniu predmetnej dohody, a preto bolo nevyhnutné predmetnú dohodu podrobiť súdnej kontrole existencie neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Napriek tej skutočnosti, že inštitút dohôd o zrážkach zo mzdy tak, ako je upravený v ustanovení § 551 Občianskeho zákonníka je

legitímnym inštitútom, ktorým je možné zabezpečiť splnenie záväzku, v prípade, ak sa na základe tohto inštitútu vymáha dodávateľom od spotrebiteľa splnenie záväzku vo výške určenej samotným veriteľom (dodávateľom) bez toho, aby túto výšku a zloženie pohľadávky, teda legitímnosť vymáhaného nároku, mohol preskúmať súd v rámci ochrany spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami alebo iná nezávislá inštitúcia, predstavuje tento inštitút nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené inštitút dohody o zrážkach zo mzdy dojednaný v predmetnom prípade umožňuje obísť dôležitý prvok únievého práva, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok, t.j. či nedochádza na základe zmluvných ustanovení dohodnutých medzi stranami sporu k hrubej nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.

16. Na zdôraznenie správnosti tohto záveru odvolací súd poukazuje na znenie písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-30/12, Valéria Marcinová/POHOTOVOSTĚ, s.r.o.: „Článok 6 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu nekalosť zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy, alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy. Článok 4 a 14 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonom, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú efektivity v tom zmysle, že bránia uplatneniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu súlad zmluvy o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy s ustanoveniami preberajúcimi do vnútroštátneho právneho poriadku článok 4 uvedenej smernice alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy.“

17. Vzhľadom na vyššie uvedené závery aj napriek skutočnosti, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy má svoj základ v znení zákona, vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci a to spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, znenie dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá umožňuje okrem vymoženía istiny aj vymoženía príslušenstva, ktorého zákonnosť nebola preskúmaná súdom v rámci súdnej kontroly prijateľnosti jednotlivých zmluvných podmienok (čl. 2 bod 1 predmetnej Dohody: Veriteľ má voči Dlžníkovi pohľadávku na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 993656835 vo výške 7.811,40 eur, predstavujúcej istinu úveru spolu s príslušenstvom tvoreným úrokom za úver, ostatným príslušenstvom vyplývajúcim zo zmluvy alebo súvisiacim so Zmluvou, napríklad úrok z omeškania a právami spojenými s uvedenými nárokmi, napríklad zmluvná pokuta), teda samotná výška vymáhanej pohľadávky závisí od oznámenia veriteľa zamestnávateľovi žalobkyne (výška dlhu závisí od subjektívnej predstavy veriteľa o nej a nie od objektívneho vyhodnotenia zmluvných podmienok - bod 65 napadnutého rozhodnutia), preto odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie vyhodnotil predmetnú dohodu ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže je spôsobilá privodiť stav, že veriteľ ako dodávateľ bez súdnej kontroly získa od žalobkyne ako spotrebiteľky aj plnenia, na ktoré mu nevznikol nárok. Na základe uvedeného je nevyhnutné pristúpiť k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy, v znení uzatvorenom medzi stranami sporu, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky, a teda predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na záver o neprijateľnosti predmetnej dohody, odvolací súd konštatuje správnosť záverov súdu prvej inštancie o jej neplatnosti podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Poukazujúc na vyššie uvedené úvahy odvolacieho súdu o neprijateľnosti dohody o zrážkach zo mzdy č. 993656835 zo dňa 27.9.2017, ktoré v napadnutom rozhodnutí uviedol aj súd prvej inštancie, vyhodnotil odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného, že z rozhodnutia nie je zjavné ako dospel súd prvej inštancie k záveru o neplatnosti dohody podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, za nedôvodnú. Vzhľadom na neplatnosť predmetnej dohody podľa osobitného ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, teda pre jej neprijateľnosť z dôvodu, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky, nejde v prejednávanom prípade o neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka, teda súd prvej inštancie ani nemohol predmetné ustanovenie použiť a potrebu jeho aplikácie následne odôvodniť v napadnutom rozhodnutí.

18. V súvislosti s uvedeným neobstojí ani argument, že predmetná dohoda predstavuje samostatný dokument, pričom v zákone o ochrane spotrebiteľa zákonodarca pripustil možnosť zabezpečenia uspokojenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy, ak táto dohoda je uzatvorená vo forme osobitnej listiny. Pre platnosť samotnej dohody o zrážkach zo mzdy podľa §

551 Občianskeho zákonníka sa vyžaduje nielen, aby táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, ale zároveň zabezpečená pohľadávka musí byť aj dostatočne určitá, keďže určitosť pohľadávky, ktorá má byť zo mzdy zrazená, je podstatnou obsahovou náležitosťou dohody o zrážkach zo mzdy. V prejednávacom prípade žalovaný v článku 2 bod 1 naformuloval, že voči dlžníkovi má pohľadávku na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 993656835 vo výške 7.811,40 eur, predstavujúcej istinu úveru spolu s príslušenstvom, tvoreným úrokom za úver a ostatným príslušenstvom vyplývajúcom zo zmluvy, napríklad úrokom z omeškania alebo zmluvnou pokutou. Takto špecifikovaná pohľadávka mala byť na základe dohody o zrážkach zo mzdy, uzatvorenej medzi zmluvnými stranami, zabezpečená. Uvedená formulácia výšky zabezpečenej pohľadávky je však neurčitá, nakoľko z úverovej zmluvy vyplýva, že pohľadávka vo výške 7.811,40 eur predstavuje iba istinu a úrok z úveru, avšak z čl. 2 bod 1 predmetnej dohody sa javí byť pravdepodobným, že žalovaný ako veriteľ môže na základe dohody o zrážkach zo mzdy vymáhať aj pohľadávky, ktoré vznikli po uzatvorení dohody o zrážkach zo mzdy nad rozsah pohľadávky vo výške 7.811,40 eur, teda aj prípadne úroky z omeškania, resp. zmluvné pokuty, resp. iné poplatky, ktoré neboli pôvodne započítané v sume 7.811,40 eur, čím dochádza k samotnej neurčitosti výšky pohľadávky, ktorú je možné vymáhať prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy. Uvedená formulácia rozsahu zabezpečenej pohľadávky je neurčitá, pričom sa jedná o podstatnú náležitosť dohody o zrážkach zo mzdy, čo vo svojej podstate spôsobuje neplatnosť predmetného právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené aj predmetný záver súdu prvej inštancie je správny.

19. Vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadom nemožnosti zakázania výkonu zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy v časti, ktorá nie je dotknutá neprijateľnosťou zmluvnej podmienky, odvolací súd konštatuje, že súd vyhodnotil dojednanú dohodu o zrážkach zo mzdy za neplatnú v celom rozsahu, nakoľko táto bola pre osobitosti prejednávaného prípadu vyššie špecifikované označená ako neprijateľná zmluvná podmienka a zároveň bola určená za neplatnú aj podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda pre neurčitosť podstatnej obsahovej náležitosti dohody o zrážkach zo mzdy podľa § 551 Občianskeho zákonníka, preto nemožno konštatovať, že by bola čo len v časti platná a žalovaný by mohol na základe nej pokračovať v zrážaní splátok úveru zo mzdy žalobkyne. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na závery vyplývajúce z uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS/176/2020 zo dňa 28.4.2020, kde v bode 33 tento súd konštatuje: „K námietke, že ak je neprijateľnou podmienkou ustanovenie, ktoré zakladá nejaký peňažný nárok, potom jeho neplatnosťou nie je dotknutá platnosť ustanovení o istine a veriteľ ju môže vymôcť, ústavný súd objasňuje, že ak je neprijateľnou podmienkou samotné ustanovenie o spôsobe vymáhania (dohoda o zrážkach zo mzdy), potom dôsledkom je, že veriteľ týmto spôsobom vymáhania nemôže vymôcť žiadne nároky, teda ani nároky, ktoré by boli úplne v poriadku. Ak je neprijateľnou podmienkou sama dohoda o zrážkach zo mzdy, tak dôsledkom je, že ju veriteľ nemôže uplatňovať, teda nemôže si priamo zrážať zo mzdy dlžníkov nič, a to ani na uspokojenie nárokov, ktorý samy o sebe sú úplne v poriadku.“ Aj v prejednávacom prípade bola dohoda o zrážkach zo mzdy posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka, preto sú uvedené závery ústavného súdu aplikovateľné aj na prejednanú vec. Na uvedené sa žiada zvlášť upozorniť aj z toho dôvodu, že išlo o prejednanie ústavnej sťažnosti subjektu, ktorý je žalovaným aj v predmetnej veci.

20. Čo sa týka porušenia princípu právnej istoty, keď súd prvej inštancie nerozhodol podľa záverov vyslovených v rozhodnutiach predložených žalovaným, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v bodoch 75 a 76 jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov na tieto závery neprihliadal, pričom poukázal na ustanovenie § 193 CSP, ktoré upravuje viazanosť súdov inými rozhodnutiami, pričom žalovaným predložené rozhodnutia nenapĺňajú dikciu predmetného zákonného ustanovenia a zároveň súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodovaciu činnosť odvolacieho súdu, ktorý zaujal jednoznačný záver o neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy v obdobných prípadoch. Odvolací súd sa týmito závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožňuje.

21. Súd prvej inštancie výrokom II. napadnutého rozsudku vyslovil, že úver poskytnutý žalobkyňi zo strany žalovaného na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 993656835 zo dňa 27.9.2017 je bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., pričom žalovaný namietal, že v odpovedi na výzvu súdu zo dňa 21.9.2020 poukázal na potvrdenie o príjme žalobkyne zo dňa 19.7.2017, a teda neporušil povinnosť vynaložiť odbornú starostlivosť pri posúdení schopnosti žalobkyne splácať úver.

22. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

23. Vo vzťahu k uvedenej námietke odvolací súd konštatuje, že Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, teda vyžaduje sa overenie príjmov a výdavkov spotrebiteľa, a to aspoň na základe predloženia potvrdenia zamestnávateľa dlžníka o výške jeho príjmov, ako aj preukázanie základných výdavkov dlžníka, t.j. výdavkov na zabezpečenie základných životných potrieb. Taktiež kľúčovým pri skúmaní bonity klienta je aj využívanie verejne dostupných informácií, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018). Odvolaciemu súdu je známy i Nález Ústavného súdu ČR sp.zn. III.ÚS 4129/18 z 26.2.2019, z ktorého plynie aj záver o tom, že ak neskúma všeobecný súd, či úverujúci veriteľ pri poskytnutí úveru preveril schopnosť úverovaného dlžníka plánovaný úver splatiť, zasiahne tým do základného práva spotrebiteľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Túto argumentáciu si osvojuje odvolací súd aj pre právne posúdenie predmetnej veci.

24. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalovaného ako veriteľa požadovať preukázanie bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalovanom ako veriteľovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce mu z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch splnil.

25. Ako však bolo vyššie konštatované, žalovaný preukazoval splnenie predmetnej povinnosti iba predložením potvrdenia od zamestnávateľa a rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. XP/XXX/XXXX-XX zo dňa 18.8.2015 o zverení maloletých detí žalobkyne do jej osobnej starostlivosti a zaviazaní otca prispievať na výživu detí vo výške 100,- eur mesačne na mal. W. a 70,- eur na mal. R.. Žalovaný nepreukázal, že by v rámci skúmania bonity žalobkyne zisťoval aj jej výdavky. Zo spisového materiálu nevyplýva, že by žalovaný takéto doklady predložil, a taktiež uvedené skutočnosti ani netvrdil, že sú mu známe. Odvolací súd nemá za preukázané, že by mal žalovaný v čase poskytnutia úveru vedomosť o majetkových pomeroch žalobkyne, teda kde táto bývala, či vlastnila nehnuteľnosť alebo či bývala v podnájme, aké výdavky spojené s ubytovaním uhrádzala a taktiež nepreukázal ani iné doklady, resp. zistenia o jej výdavkoch predstavujúcich uspokojovanie základných životných potrieb. Poukazujúc na uvedené skutočnosti odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatočnom zisťovaní bonity žalovanej a o hrubom porušení povinnosti žalobcu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 23.2.2021 vo vzťahu k skúmaniu jej majetkových a rodinných pomerov uviedla, že žalovaný okrem jej príjmov nič iné nezisťoval, pričom v tom čase bývala na ubytovni a pár mesiacov pred poskytnutím predmetného úveru brala od žalovaného aj iný úver, nakoľko bola v situácii, že jeden úver prekrývala druhým a tieto úvery brala za účelom uhradenia dlhov svojho bývalého partnera. Na základe uvedených skutočností odvolací súd konštatuje, že bez toho, aby žalovaný preukázal, že skúmal výdavky a okolnosti na strane žalovanej, ako napr. jej celkovú zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., si nemohol utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii spotrebiteľky potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať žalovanému poskytnutý úver. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže žalovaný ako veriteľ posudzoval schopnosť žalobkyne splácať úver bez akýchkoľvek údajov o jej výdavkoch, čo má za následok podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, teda odvolací súd aj výrok II. posúdil ako vecne správny. Na uvedenom závere nezmení nič ani skutočnosť, že odvolací súd sa stotožnil s námietkou žalovaného, že v úverovej zmluve neabsentuje náležitosť podľa § 9 ods. 1 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN, keďže tieto boli v úverovej zmluve uvedené.

26. Poukazujúc na uvedené závery o neprijateľnosti dohody o zrážkach zo mzdy a jej neplatnosti, postupoval súd prvej inštancie správne, ak ponechal v platnosti uznesením Okresného súdu Bardejov č.k. 8Csp/75/2019-33 zo dňa 1.8.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/112/2019-174 zo dňa 29.10.2019 nariadené neodkladné opatrenie do právoplatného skončenia konania, nakoľko doposiaľ nepominuli dôvody, pre ktoré bolo predmetné neodkladné opatrenie nariadené. Keďže v konaní vo veci samej sa posudzuje prijateľnosť dohody o zrážkach zo mzdy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, považuje odvolací súd nariadené neodkladné opatrenia za účelné a spôsobilé poskytnúť aj naďalej dočasnú ochranu právam žalobkyne, preto aj uvedený výrok III. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie bol vecne správny. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že ani odvolacie námietky žalovaného nesmerovali konkrétne voči výroku, ktorým bolo návrh žalovaného na zrušenie neodkladného opatrenia zamietnutý a žalovaný v podanom odvolaní neuvádzal, v čom vidí nesprávnosť predmetného výroku.

27. Správne výrok vo veci samej zodpovedajú aj správne výroky o nároku úspešnej žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči neúspešnému žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP, a to jednak vo veci samej, ako aj v konaní o nariadení neodkladného opatrenia vo veci sp.zn. 8Csp/75/2019. Okrem námietok vo vzťahu k záverom vo veci samej, osobitné zdôvodnenie odvolania konkretizáciou dôvodov proti týmto výrokom v odvolaní absentuje.

28. Vo vzťahu k odvolacej námietke spočívajúcej v porušení práva žalovaného na spravodlivý proces odvolací súd konštatuje, že obsah tohto práva je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vypořádanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. V prejednávanej príhode mal však odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka naplnená nebola. Čo sa týka námietky arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v tejto súvislosti je potrebné uviesť, že jedným z týchto princípov predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v § 220 ods. 2 CSP. Preto z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Povinnosťou súdu je vždy taktiež dostatočným a rozumným spôsobom vyrovnáť sa s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na jeho rozhodnutie. Neznamená to však, že súd musí rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom tej ktorej strany, postačuje, že sa s jej argumentmi vo svojom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovná. Odvolaciemu súdu z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé ako tento súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a z ktorých dôkazov vychádzal, ako vec právne posúdil, pričom súd prvej inštancie sa vysporiadal aj s námietkami žalovaného, o ktorých žalovaný v odvolaní tvrdil, že ich súd neposúdil ako napríklad odklon súdu od žalovaným predložených rozhodnutí, s čím sa súd prvej inštancie vysporiadal v bodoch 75 a 76 alebo aplikácia ustanovenia § 137 písm. d) CSP, k čomu súd prvej inštancie zaujal stanovisko v bode 63 a 64 napadnutého rozhodnutia. Na základe uvedeného odvolací súd aj predmetný odvolací dôvod vyhodnotil ako neopodstatnený.

29. Poukazujúc na vyššie uvedené závery odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdzuje.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s §255 ods. 1 CSP tak, že v plnom rozsahu úspešnej žalobkyne v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči neúspešnému žalovanému. O výške

náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).